

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 10 ספטמבר 2025 | תשרי התשפ"ו

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

יום הכיפורים, התשפ"ו

יקרים ויקרות,

חגי תשרי הם זמן של השראה. ראש השנה מבקש מאיתנו להתחיל מחדש, לפתוח דף נקי בספר חיינו. יום הכיפורים מזמן חשבון נפש, מבט עמוק פנימה ובחירה בדרך מחודשת. בין שני המועדים הללו נוצר חלון ייחודי שבו המילים והשירים יכולים להעניק לנו השראה, כוח ותובנות למסע האישי והחברתי שלנו.

לגיליון הנוכחי נשלחו אלינו מאות שירים, עדות חיה לעוצמת המילים ולכוחם של יוצרים ויוצרות למצוא השראה בכל פרט בחיים: באהבה, בזיכרון, באמונה, בשגרה ובחלום. מתוכם בחרנו עבורכם את היצירות המובחרות – שירי השראה שמבקשים לגעת בלב, לעורר מחשבה ולחבר כל אחד ואחת מכם אל מקור הכוח הפנימי.

הגיליון הפעם יוצא בשני חלקים, בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים.

כדרכנו, אשכולות פואטיקה ממשיך לטפח קהילה יוצרת וחיה – בית לשירה עברית וליצירה, מקום שבו השראה הופכת לחוויה, למפגש ולספרים חדשים.

חברי המערכת:

שוקי גוטמן, נופר בר, איציק רייכר, מיכל דורון, עופר חן, רחל בכר, רם הרשטין, תמרה אור, אתי אדזה צדוק, ציפי שחרור, שי מדמון, נילי קלינגר

שלכמן. שוקי גוטמן,

'אשכולות פואטיקה' [/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת – חלק ב

עמי בטיטו
עפרה מדקר
ענת שירן
קרן חרל"פ
ראובן פרומר
נעמה קדוש
רחל אשד
רמי בקיש
ריבי זהר
שולה ברנע
יפעת ברט גרוסמן
שחף ויאר
שירלי שמואל
שי סול
חגית בת אליעזר
שרה פרבר
שרה לניאדו
פיני שרי
תות הרמס סאטורי
שרית מנשה עזיזי
תמרה חלוצי
תמר דוד כריספי
לילך מלכה נויפלד
ענת קריף-לקריף
אייל משה לוי
לילך ש.ז.
ליאת מנור אפשטיין
יפעת ברט גרוסמן
אירית וייסמן מינקוביץ

אסתי קושמרו-אברהם
אסתר קאפח
אסתי גלעד
אסף קורן
אסנת אלון
אפרת איבון
אפי הלפרין
יעל רן
תומר צור
בן שמואלי
גאולה אלקובי
גלית גור
ג'ני מוגינשטיין-סימקוביץ'
גילת סגל
טלי סיידלר
מורן בייטי טאבלר
מולי פלג
מיכל חדד
מיכל שחר
נירה חצ'ק
מיקי הראל
נעמי תדהר
מירי וידן
סיגל בן עמרם
עילית שיר
עדן כהן
סיגל רוטר
עדנה ויג

השליכי* / אסתי קושמרו-אברהם

כל מה שעומד בדרכך
ומפריע לך להתקדם ליעודך
השליכי...

ובמקום שיתפנה
במרוח שיזצר
תוכלי לנשם עמק
ולהתכונן נכון יותר...

השליכי פחדך וחרדותך
השליכי,
השליכי דאגותיך-
שלא תורמות ולא מקלות עליך
השליכי,
השליכי את הצרך
לרצות את כלם
הן לא תצליחי
לפחות תדעי מה את באמת רוצה
והשארי- השליכי.
השליכי פצעי ילדות המדממים עדן
ורפאי אותם בחמלה וחיבוק אוהב,
השליכי משפטי עבר
ששמעת מהורה או מאיזה מכר
וכבר לא תואמים את היוזם והמחר
השליכי
השליכי הרגלים ישנים
שאת חייך משבשים ועליך מקשים,
השליכי מערכות יחסים רעילות
גם אם הן בנות שנים רבות- השליכי,
העזי להשליך כל מה שלא משרת אותך

*בהשראת תפילת תשליך של ראש השנה

פתק בכותל/ אסתר א. קאפח

בואי להטמין פתק בפתל
התבה של אלהים ריקה
פתק ישן נלקח לקבורה
של כבוד בהר העפל.
טמנתי בנבכי הלבנה
דמעת בקשה מצפה.

צל אנושי חדר האבן
שקט בין עמקי הלב
תופש כל חדרי הבטן
תזקה מה יעלה
בגורל
מי לשבט?
ומי לחסד?

השראה/ אסתי גלעד

את
את היכלת שלי
לחשף אותי
מתחת לקפלים,
מתחת
לסודות,
מתחת
להכשות

את היא שבאה
מתחת
לשכה
ומעל לחומות.

את היכלת
לבחר בי
ולהיות.

מנווטי הנפש / אסף קורן

השיר שט בְּמַרְחֵבִי הַנֶּפֶשׁ
נִמְשָׁל לְסִפִּינָה אוֹ לְאַבִּיזָר יְמִי –
מִפָּרֶשׁ, עֵגֶן, חֶבֶל, הֶגֶה.

הוא מֵעֵגֶן,
מִקָּשֶׁר,
וּמִנּוֹט
אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּמִסְעָה.

השראה/ אסנת אלון

טפות גשם בלב חסר מנוח, מרצדות שעות
של הבנה מהולת חסד.
ימים בי משוררים על עולם גדול ורחב
לעתים עלג ופסח בתפיסתו.
נחת במשעולי הזמן מבקשת דקות של
השראה ליצר יש מאין,
לבנות כפיסי חיים בלב נושם ובר דעת.
את אהבת העולם נושאת כמתת רב הבעה,
קצהב עטור תשבוחות חיים.
אני פלג מים מפכה געגועים לאהב עד כלות
שיר נולד בצחוק ודמע.

השראה / אפרת איבין

מי מביא אותך לדפוק על חלוני
לסגור חדר? ?
שברירית כנוצה במעופה
עדינה כאדרת עלה של סתו.

בואך הלילה,
עוטה הלה של מסתורין
בת קולך על חלוני,
כלו חידה.

מבטיחה,
מבטיחה להיות אתך טובה
לפנות מקום, לתת הזמן
לבל תהיי לא מממשות.

קעת את לי,
נושאת אתך את זכר הבריאה,
בך שוכנים יחדיו
קיום ובר חלוף.

נחבר את ואני
לתוך מחול דמיון וצבע,
אל תוף ציור אותך אטמיע
אל המלים אל הסלט,
עד נעטפו לבי וכל חושי
בברק השראתך.

*/ אפי הלפרין

ובְעוֹדִי צוֹפֶה בְּשִׁדְוֵרִים
הַחַיִּים מִמַּעֲבְרֵי־הַגָּבּוּל
וּמִבְּתֵי־הַחֹלִים, אֲנִי תוֹהֶה
כִּיצַד תִּתְמַוֹדְדֶנָּה
יְצִירוֹתֵיהֶם הָעֵתִידִיּוֹת שֶׁל
טוֹבֵי־סוֹפְרֵינוּ וּמְשׁוֹרְרֵינוּ
עִם הַזְּכוֹנוֹת הַקָּשִׁים
שֶׁיִּכְתְּבוּ וַיִּפְרְסְמוּ בְּמַהֲלָה
הַשָּׁנָה הַקְּרוֹבָה עַל יְדֵי
הַפְּדוּיִים מִשְׁבֵּי־הַחֲמָס.

ביום השישי/ יעל רן

כל הדברים שנמחרו בי
מזדחלים בעצלתים.
ובירכי התודעה -
שירה חפצה.

הבית ריק,
פְּתִילֵי הַנְּרוֹת זְקוּפִים לְשֵׁלוֹם,
צְלִילֵי שְׁכָנִים וְרוּחַ בְּשׁוּלִים סָבִיב
וְרוּחַ אֲבִיבִית מְנַעֵמָה
לְקִרְאת קֹדֶשׁ.

כְּמוֹ לִפְנֵי רַחֲצָה,
מְשִׁילָה אֶת תְּפִלוֹת הַשְּׁבוּעַ
וְעַל מִטְתִּי מְטַפְטְפוֹת בְּרֶךְ הַמַּלְאָכִים.

בְּזִמְן הָעֵנֵג הַזֶּה אֲנִי לְעֶצְמִי כְּלִי,
וְהַאֲשֶׁר נִרְאָה
בְּשִׁקֵט הַמִּתְכַּנֵּס.

דרדור וגלוי/ תומר צור

ועוד מספר על יומא דהילולא
רבי שמעון בר יוחאי
ובו פתח בסודות אור הזהר
וביתו נדלק בשלהבת השכינה
וקולה של תורה נסתרה נשמעה
כמו להב הבוקע מן האפלה.
ועכשיו,
לאחר הדרדור הנורא שארע
למה שכיניתי מסלול חיי
שלמרות כל עקימיותי ותלאותי
תמיד היה נדמה לי סלול היטב
ושזיביל בסופו איך שהוא לבטחה-
אני מעביר את קר הלילה הזה
בצד הכביש הנטוש כל זר או רע,
משפשי ידי באור שכן יש
ואמר:
לפחות כל תכניות אלה עשו ליפי של
מדורה.

לאחר שבע השנים הרעות/ בן שמואלי

לאחר שבע השנים הרעות
המראה אספה את שברי
והדביקה אותי לפי
תמונת־שער בעתון יָשן.
כאשר התבוננתי בעצמי,
זה נראה לי טוב, בהתחשב.
אחרי הכל מראה איננה אדם.
מה לה ולאנטומיה שלי, מה לה
ולמלאכה העדינה של
שחזור אדם מרסק. והנה
בכל־זאת, למרות הכל,
משהו יָצא.

שירה אהובתי/ גאולה אלקובי

על יצועי ער מתהפך
קתלים ערומים סובבים
לבי חולם אותך
משתוקק לאחז בך
ואת אינה.
עם שחר אני אותך תר
במשעולי ארץ
בצליל מיתר
בשירת צפרים
על שפתי נושקים
ואת אינה.
בואי עטפי יגוני
געי בי בקסם שרביטה
גלי לי נביעות אורך
כי גביע חיי עוד מעט יתם.
הביטי בי
חלקי עמי זכרון יתום ישן
הבעירי בי אש תשוקה
היי לי נחמה.

רוח/ גלית גור

אין לי שליטה
על המלים
המתעופפות בראשי
על התמונות
המצטירות מעצמן
בעיני רוחי.

רוחי
רוחשת מעצמה
נמשית ממים עמקים
כגופה
מגיחה כגל
גבוה
המתנפץ אל הרחוב
ההומה.

מלוחי, שלה הן
תמונותי, מחסן אגור
זכרונותיה
רוחי ספוגה בה
והיא מחוללת

בי
את שירי.

הסיפור שלנו/ ג'ני מוגינשטיין-סימקוביץ'

הספור שאנחנו חיים אינו לינארי.
זה ספור מתפתל, מתעקל לעתים.
חלקיו מסתעפים אל דרכים צדדיות,
משנים כוון, מתגלגלים, רצים, נחים,
נופלים, קמים, מטפסים וממשיכים.
הספור האישי נוגע בספורים זרים:
לפעמים לרגע,
לפעמים למספר נקודות השקה,
לפעמים לחיים שלמים, אין לדעת.
אם נשכיל להתבונן,
נמצא בספורים שסביבנו השראה.
אם המזל האיר לנו פנים,
נמצא שתפים לדרך.
אם הצלחנו להאיר לאחרים את הדרך
נמצא חברי אמת.
אז נדע שזכינו.

ההשראה האלוהית/ גילת סגל

אֱלֹהִים מְצִיר אֶת עֲצֻמוֹ
בְּתַנּוּעָה,
עַל גְּבִי נִירוֹת עֲפִים בְּרוּחַ,
וּבְגוֹפֶךָ,
בִּישִׁיבָה,
בְּיָמִים שֶׁל מְנוּחָה,
עוֹמֵד וּמְצִיר אֶת עֲצֻמוֹ
לְאֶרֶץ
הוּא מְבִיט בְּךָ,
וּמְצִיר
אֶת עֲצֻמוֹ
בְּאוֹתֵיזוֹת
זְקוּפוֹת אוֹ יְגֵעוֹת -
תְּלוּי בְּךָ:
כְּגֶבֶר נוֹטֶה לְלוּן,
כְּאִשָּׁה שְׂמֻחָה,
כְּאִישׁ שֶׁשָּׂכַח אֶת שְׁמוֹ,
אֱלֹהִים,
מְצִיר אֶת עֲצֻמוֹ.

גרפיט/ טלי סיידלר

הלבה עדינה
שבירה ומלכלכת
היא מוגנת בתבה קטנה
לא חלקה, מחרצת
דפנותיה מגנות גם מפני גלגול
והתרסקות
רק קצה קטן מבצבץ ממנה
חשוף
רק כמה שמכרחים ממש
כדי לכתב
הקצה נותן את כלו
והלבה דורשת
לותר על עוד חלקי דפנות
לפליס לה דרך
לתת לה דור.
זה כל מבקשה.
זה כל מבקשי.

חובות/ מינה גורל

יש דברים שחִיבִים להאמר,
ודוי שחִיב לחדר מבעד לחומת שתיקה;
יש חוטים שחִיבִים להפרם
במחי יד.
הייתי חִיבת להשאר
ולו רק קדי לומר:
הדברים חִיבִים להאמר.

מאווי/מורן בייטי טאבלר

לטרייס

אֵלֶּה חַיִּים אַחֲרֵי, חֲלוּמַיִם.
אֲנַחְנוּ מְטִילִים בְּמֵאוֹי,
שָׁמַיִם וְרָדִים בְּהִירִים נִפְרָשִׁים מֵעֲלֵינוּ,
כְּמוֹ בַּסֵּפֶר עִם הַתְּמוּנֹת הַיְּפוֹת
שֶׁקִּנִּיתִי לָךְ לִפְנֵי שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
כְּשֶׁהֵינּוּ בֵּין הַחַיִּים,
וְהִיְתָה לָנוּ תִקְוָה,
וְהִיָּה קוֹלְךָ הָאוֹהֵב בְּשִׁיחוֹת הַטֵּלְפוֹן,
וְהַבְּקוּרִים הַלְכוּ וְאַזְלוּ, אֲבָל הָיוּ הַתְּצִלוּמִים
הַמְדַפְסִים עַל דְּפֵי הַנֵּר, וְיִכְלֵנוּ כַּמְעַט
לְהַרְגִישׁ אֶת הַקְּצָף הַלְבָן
נִתַּז מִן הָאוֹקֵינוֹס בְּצִלִּיל חֲרִישִׁי
עַל גּוֹפֵינוּ,
שֶׁהִתְמַזְגוּ זֶה בְּזֶה עַל הַחוֹף,
רְטָבִים מְנַשְׁקוֹתֵינוּ,
מִמִּי הַטוֹרְקִיז הַצְּלוּלִים,
מִכָּל הַחֲלוּמוֹת הַנִּפְלְאִים,
שֶׁאֵין לָהֶם סוּף. מֵאוֹי

ברחוב שפירא/ מולי פלג

הִיָּה אָחַד בְּרַחוּב שְׁפִירָא,
שֶׁהִיָּה נוֹטֵל גְּזָרֵי עֵץ
וְחָפֵן מִסְמָרִים, מְנַסֵּר בָּהֶם
וּמַעֲצָבֵם מִחֵדָשׁ.
הוּא נֶגֶר שִׁירָה.

וְהִיָּה אָחַד לֹא רַחוּק מִמֶּנּוּ,
שֶׁהִיָּה חָפֵן בְּדִים רַכִּים
וּמְחַבְּרֵם חֲבוּרֵי מַחֵט,
מִיִּשְׂרָם וּמִיִּסְרָם יָחַד.
הוּא חֵיט שִׁירָה.

וְהִיָּה בִּינֵיהֶם אָחַד בְּטֵלָן,
שֶׁגֶר בְּקַפְסָא,
וּמְלַמֵּל מְלִמּוּלִים
שְׂאִישׁ לֹא הֵבִין.
הוּא הֶצֶפִּין שִׁירָה.

וְהִיָּה שָׁם גַּם יֶלֶד מְאָהֵב,
שֶׁהִקְשִׁיב קֶשֶׁב רַב.
וּכְשֶׁהֶחֱלָה הֶרַחוּב לְהִתְפֹּרֵר,
קָם וַיֵּצֵא לְדַרְכּוֹ,
הַמְשׁוֹרֵר

*/ מיכל חדד

כְּנִרָאָה שְׁאֲדָמוֹת לֹא רוֹעֵדוֹת סֶתֶם.
כְּנִרָאָה שְׁכָל אֶחָד צָרִיךְ
שְׁיִהְיֶה מִיִּשְׁהוּ, אֶחָד לְפָחוֹת,
שְׁיִאֲבֹד אֶת שׁוּיֵי הַמִּשְׁקָל בְּגִלְלוֹ,
אֶחָד, שְׁהַעוֹלָם יַעֲצֹר לְכוֹוֹנוֹ,
וְלוֹ לְרַגַע.

כְּנִרָאָה שְׁכָל אֶחָד צָרִיךְ
רְעִידַת אֲדָמָה, לְפָחוֹת אַחַת,
בְּעֵמֶק קְרִקְעִית שֶׁל מִיִּשְׁהוּ.

וְאוּלֵי כְּדָאֵי הִיָּה לִי לַעֲבֹר
אֶת כָּל הַמַּסָּע הַזֶּה
כְּדֵי לְפָגֵשׁ בְּרַגַע כָּזֶה.
אוּלֵי רַק עֲכָשִׁיו אֶפְשָׁר לְרַאוֹת
שְׁהַתְנוּעָה הַהִיא,
לֹא הִיְתָה אֶלֶּא עֵדוֹת
לְרַגַע בְּרִיאָתוֹ שֶׁל אוֹת חַיִּים,
שֶׁדָּרְכוּ אֶפְשָׁר לְהַתְחִיל לְבָנוֹת
מִמֶּנּוּ לְשָׁמַיִם

ציפור האור / מיכל שחר

פֶּתַע מְגִיחָה צְפוֹר הָאוֹר
כְּרוּחַ סְעָרָה, זֹקֶפֶת קוֹמֶתָה
וּמְטִלְטֵלֶת לְבִי וְאֲנִי חֶסֶרֶת מְנוּחָה
דוֹאָה בְּמֶרְחָבִים בְּשָׁמַיִם כְּחֵלִים
וְצוֹלֵלֶת לְמַעַמְקִים
נִפְשֵׁי מְרוּוֹה בְּאוֹר וּבִתְכֵלֶת שְׁחָקִים

אוֹחֶזֶת פְּלִיאָה וְחֶמְלָה
וּמְפִלִיגָה עַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים
אֶל חוֹף מְבֻטָּחִים
נִפְשֵׁי מְרַעֲדָה
נוֹטַעַת בְּלְבִי תִקְוָה
וַיֵּשׁ בִּי הַפּוֹחַ לְקוּם וְלִפְרֹחַ
וְלֶאֱחֹז בְּכָאֵב, וְלִנְבוֹר
בְּפֶצַע שְׂכוֹל מְדָמִים
לֶאֱחֹז בְּשׁוֹשְׁנֵת פְּלָאִים קֶרְנֵי שְׁמֶשׁ וְזָרִיחָה

רוצי ילדה/ נירה חצ'ק

רוצי ילדה
רוצי
גמעי מרחקי זמן
קסמן אבוד
למה שיכול היה
להיות
רגעי חסד
בו חפצה נפשך
היות

רוצי ילדה
רוצי
הציפי תחושותיך
בדרכים מתפתלות
המותירות טרשים
קאב
וזמן אבוד..

רוצי ילדה
בכל כוחך
כי יש בך את
היכלת לאסוף
את השברים
ו"כעוף החול"
למצא
שאר רוחך
תקומתך

חצות בגן הטוב והרע*/ מיקי הראל

שְׁנַת עֶרְב קֵלָה
אֶל תּוֹף הַלֵּילָה הַעִירָה
חֲצוֹת בְּגַן הַטּוֹב וְהַרַע
חִלּוּם טוֹב, חִלּוּם בִּלְהָה

בְּקָר לֹא הִקִּיץ לִפְתִּיבָה
עֶקֶשׁ, בְּאֵלָם מִתְבַּצֵּר
אָזִי, חִישׁ קֵל עַל רִגְלֵי
הַשְּׁקִיטֵי פָרְחֵי, חִיּוֹף חַיִּי

וְלֹא חֶסֶר הַטּוֹב
דָּבַר רַע לֹא אָרַע
סָף הַפֶּל סָרַט אֲוִירָה

וּכְשֶׁטּוֹב, טוֹב אֶכְתֵּב
מִתְנַת רוּחַ סְתָוִית
מִמֶּתת חֶמְדָּה

* השראה מהסרט 'חצות בגן הטוב והרע' מותחן
דרמטי מעניין שחושף את הסודות והתרבות
הייחודית של העיר הדרומית סוונה, מציג דמויות
סוגוניות ומסקרנות. מבוסס על אירועים
דוקומנטריים, טקסי וודו והרבה אווירה.

בשובם/ נעמי תדהר

כְּשֵׁי־שׁוּבוֹ לְגִבּוֹלֵם הַשַּׁעַר יִפְתַּח
נֶאֱחַז בְּתִקְוֹת חוּט הַפַּעַמּוֹן
אֲחֲרֵי פְרִיץ הַמַּבּוּל
צָאִי לְחֲרוּת קִלְת רַגְלִים
כְּגֹזֵל שְׁעָף וְחֹתֵךְ אֶת הַשָּׁמַיִם
מִלְאָכִים יִלּוּ אֶתְכֶם הַשָּׁמַיִם יֵאִירוּ וְיִסְעֶר הַיָּם

בְּמַעֲבֵה הָאֲדָמָה נֶעֱטָפִים בְּאֶפְלָה וְאַתֶּם
שְׁתוּקִים
בְּפֶרֶט נִבֵּל וְכִנּוּר אֶפְשָׁר לְחַבֵּק אֶפְשָׁר לְנַשֵּׁם
אֵין נֵר אַחֲרוֹן!!!

**/ מירי וידן

טפס הרשאה
להשראה
תנאי קבלה שלווה.
האחד,
פצע תמיד,
רצוי בעל מרסה
שזולגת אל
הדף ופנימה.
השני
מוכנות לשקר ולהגיד אמת
בו זמנית,
יכלת להחזיק הפכים משתרגים.
והשלישי
עיני תינוק מבגר
מתבוננות בעולם
מחפשות בו את
החדש.
איפה חותמים?

איש וסירה/ סיגל בן עמרם

פעם הייתה סירה
בסירה ישב איש ערום
לא שאל, לא דבר
רק נעץ מבטים.
הסירה התקלקלה מצבועה
והמים הכו, בועטים.
פעם היה איש
והייתה סירה
ואמן מיסר
הניח אותם
במיצג מיוחד
לעיני העוברים ושבים

פעם היה איש
לאיש הייתה סירה
סירה כחלה, נטולת משוטטים.
מה יעשה בה?
הוא לא ידע.
פעם הייתה סירה
לסירה נכנס איש
איש מבגר, שפניו קמוטים
מה לעשות בו
היא לא ידעה.
פעם היה איש
האיש התיישב בסירה
פשט את בגדיו
חשף את כל הפרטים.
הסירה שתקה
ודבר לא אמרה.

הסתיו/ עילית שיר

הסתו, חפיתי לו כל כף
על שמיו, שמי יקנתון
רקועים ענני לבדדורט
על עליו, עלי קנמון
ושלל צבעי אגת
וקרום
קרום קרום קרום
שאין לה שנית
הנושבת נשמת עולם
בנשמתי ...

*** / עדן כהן

לו ידעת את סודה
יתכן שבזה היה כדי להפר את קסמה
שהרי זאת היא השראָה,
פתע מגיעה
וכבר מחוללת בך עולם פנימי
מקוננת בעולמך הצר יקום נוסף,
מרחיבה דעתך
כפי שלא העלית שאפשר,
כפי שעבר חוכר ברחם אמו,
אט אט
אתה נשאב
ומוליד בנפשך דמות אמן,
יוצר ממך יוצר,
זה המעניק לך הזכות
שבשמה אתה צובע לך חיים
ומכוחה אתה ממטיר על היבש לחות,
בונה ערוגות נוי מעשבי בר,
נעשה שתף לטבע,
צלם ההיכל
שהוא נזר הא-ל,
שאתה נדמה לו מבעד לאנושיותך,
בהשראה אחת
שקרבה אותך לאינסוף.

מעבר לפחד/ סיגל רוטר

לא הִיה לי האמץ לעשות
את מה שרציתי,
כיון שפחדתי לעשות.
בקר אחד ראיתי את הגוזל
הזעיר יוצא מקנו.
הוא פחד, ובכל זאת
פרש את כנפיו והמריא.
פרשתי את כנפי מעבר לחרדה,
והמראתי גם אני.
עשיתי את מה שרציתי לעשות.
השגתי את מה שרציתי להשיג.

כל מילה/ עדנה ויג

כל מילה
היא עילה
לתחילתו
של שיר.

מעולה,
מניעה לפעולה.
תהא תהילתו
של שיר עשיר

ספל תה וגעגוע/ עמי בטיטו

הוא שיח צפוף
של נכד ושל סבתא,
בעוד יום שבת
של שלווה ואתננותא.

הוא עולם ומלואו
הוא פובש כל חושים,
עוד ספל שקוף
עם עלים ירקים.

הוא מלא געגוע
וגדוש הרהורים,
לגימת זכרון
לימים אחרים.

תה עם נענע
בספל שקוף,
קזה שבן רגע
מחמם את הגוף.

נשמע לכאורה
קצת בנאלי רגיל,
עוד ספל של תה
מנחם מהביל.

אך ספל התה
הפשוט השקוף,
הוא ריח של ילדות
שמרטיט לי את הגוף.

השראה בלי התראה/ עפרה מדקר

בין תריסי לבי בוקעת אלמת אור,
מלים שהסתתרו,
מבקשות לפתע לצאת,
לוחשות ספור שאיש לא שמע,
על געגוע שלא קבל שם.

אני מנסה ללכד אותם בשורה,
המלים נושאות עינים
אלי
חסרות סבלנות,
מבקשות להרקם לשיר

ופתאום היא באה ,
בלי התראה,
ההשראה,
כמו אור נר קטן בחדר חשוך,
מלמדת שגם בחשך ובצל,
יפי מבקש להולד,
כמו טפה הנופלת לאגם דומם,
יוצרת מעגלים שאין להם סוף.

הן די לה ברגע קצר,
להצית בי תשוקה.

השראה -
את לי אור,
את לי שירה.

*/ ענת שירן

בְּלִי לְחַפֵּשׂ פָּרַח
שִׁיִּסּוּבֵב אֶת פְּנִיּוֹ אֵלַיךְ
הַזְמֵן יֶאֱסֹף בְּצִלְלִים
כְּמוֹ שֶׁמְלֶה שְׁגֻלָּה
עַל הָרֶצֶפָה

מִתְלַבֶּשֶׁת לְכַבּוֹדֶךָ
וְעוֹשֶׂה זֹאת בְּאֵהָבָה
אֲנִי מִבְּטִיחָה לְךָ שְׂאֵת יָפָה
לֹא פְחוֹת כְּשֵׂאֵת לְבִדּוֹךָ
מוֹל הַחִלּוֹן הַפְּתוּחַ

אֵין צֶרֶךְ בְּמִבְטָזְךָ
שִׁיִּסְבִּיר לְךָ אֶת עֲצִמָךְ
הַדְרָכִים שֶׁלֹּא הִלַּכְתָּ בָּהֶן
וְאֵת יוֹדְעֵת הֵן מַחְפּוֹת
לְךָ שֶׁתְּבוֹאִי

לילות לבנים/ קרן חרל"פ

לילות לבנים - נשמעתי עולה
מים גואים בי - אני טובעת
היכן אני עצמי - סימני שאלה
גופי עמוס - אני נכנעת
מתוך תהום - ניצתת
איתנה תמירה - עיקשת
מאין באת - אני תוהה
פורצת פנימה - בדהרה
כותבת בי ואני בה
הופכת ידי - לאש חיה
מלים נוהרות - רצף בהיר
מקטעים שברים - מתנגנים לשיר
תשארי קצת? - הצלת נפשי
לילה הפך יום
ואיתך - נח לבי
אבזיק בה, אחר כך אפרח
אגיע בהמשך - אמרה היא כך
נותתני אני - אבק דרכים לידי

אספמיא/ ראובן פרומר

בְּלַחֲצֵת כַּפְתוֹר מִתְאַרְכֶּת הַכּוֹרְסָא וּבשְׁנִייה
אחת
היא הוֹפְכֶת לַמָּטָה וְאִיתָהּ בִּיחד גם מִתְאַרְךָ
אתה
רְגֵלֶיךָ הַמְּגוֹרְבוֹת בְּפִזְמֵקֵי-צֶמֶר מְצַבִּיעוֹת
דְּרוֹמָה
אֶל הַקִּיר מִמּוֹל
מִמֶּנּוּ שׁוֹלַח תְּנוּרָה סְפִירָלָה גְּלִי-חַם אֲדַמְדָּמִים
הַמְטַפְסִים מִנְּבִהוֹנוֹת וּמְחַמְמִים אֶת כָּל הַגּוֹף
בַּעוֹד שֶׁבְּאֶזְנוֹךָ מְרַעִים קוֹלוֹ שֶׁל רַעַם-
מִתְגַּלְגֵּל
וּמוֹל עֵינֶיךָ הַעֲצוּמוֹת שְׁטִים עֲנָנִים
הַמְּטִירִים
בְּרֵד כֶּבֶד בְּלִי הֶרֶף
עֲבִים עֲבִים וְאַפְרִים עוֹטְפִים אוֹתְךָ בַּחוּם
רְכִים וְנַעֲמִים כְּמוֹ שְׁמִיכָה שֶׁל פּוֹךְ
כִּךְ אֶתָּה שׁוֹכֵב הוֹזָה וְנִהְנָה
וּרְק הַמְזַגֵּן שְׁמַעֲלֶיךָ
רוּחַשׁ לוֹחֵשׁ בְּלֹאט
אָח,
אֵיזָה כִּיף לְחַלֵּם עַל חוֹרְךָ
בִּיזוֹם הַכִּי חַם בְּשָׁנָה...

שעת יצירה/ נעמה קדוש

הסירי דאגות מלבה.
הניחי במקומן
פסוֹת של שלֵןה
טלאים של תקוה.
חברי אותם יחד
במלאכת רקמה עדינה
שזרי ביניהם ברפות
חוטי זֶהב של אמונה.

18.8.2025

צומת/ רחל אשד

השיר נתזז כמו יריקה מדיקת
בפרצוף, מחליק אל קיר המות, אולי החיים.
ושם הוא נעצר וממתין, כאדם המחכה
שיתחלפו האורות ברמזור הדרכים.

אני ממתינה עמו בסבלנות שעולה
לי בדם, עד ש"על החיים ועל המות"
אנחנו חוצים את הצמת יחדו, באדם.

שיתחלפו האורות ברמזור הדרכים.

אני ממתינה עמו בסבלנות שעולה
לי בדם, עד ש"על החיים ועל המות"
אנחנו חוצים את הצמת יחדו, באדם.

ליבידו ומוזה/ רמי בקיש

ליבידו מזמז את המוזה
והפיל אותה על הקרשים
הוא רמס הוא השפיל הוא הפשיט
את בגדיה כדי להרשים.

קששכבה עירמה ללא זיע
חשופה על רחבת האגרוף
שום דג לא שתק, לא הזיע,
שום צפור לא העזה לעוף.

חורת כביום הולדה
נסתה להניע שפתיה
קשליבידו הרפה מידה
אלהים היה שומע.

אז קרה דבר מפלא
יותר מקל היקום
נשמעו ילדי מקהלה
בתוך החלל האטום.

והם שרו מלכה שפעם
יפה כמו מופע של ירח
על חרות על שויון ואחנה
ועל קרב שצריך לנצח.

השראה לעצמך/ ריבי זהר

וְהִיִּית מְלֵאָה נְתַזִּים וּמִי נָהַר זֹרְמִים,
שׁוֹאֶגֶת אֶל הַשֶּׁקֶט
צְבָעִים.

מְחוֹלֶלֶת עִם רוּחַ קְלִילָה
לְתֵת לְפָרְחִים הַזְדַּמְנוֹת
לְחֵי,

וְהִיִּית מוֹעֶשֶׂרֶת בְּמִלְיוֹן אֲשׁוּרִים
לְקַבֵּץ בְּתוֹכָהּ אֲוֹרוֹת וְצִלִּים
לְהִיִּיֹת לְאַחַת.

מְעַצֶּבֶת תְּזוּזוֹת בְּעֶשֶׂב
לְמַעַן אֲרַנֵּב שָׁל עֲלִיסָה
וְגוֹזֵל יִרְקָרֵק הַמְּחַפֵּשׁ
אֶת אִמָּא.

וְאֶסְפֶּת אֶת הַכֹּל לְתוֹכָהּ
לְהִיִּיֹת הַשְּׂרָאָה
לְעַצְמָהּ

נוגה אני/ שולה ברנע

רצודי אור שמש ברקו על פני ים
מיינות חלפו בשמים,
תרו אחר מזון,
בינתיים האפיל ערף היער
רוח מכשפת חדרה אי שם
דממה תמוהה נחה על פני כל,
ואני אנה אני באה?

הרעב המשביע/ יפעת ברט גרוסמן

אָנִי הוֹלֵקֶת בְּשִׁבְלֵי רַעֲבוֹנִי
לְחַפֵּשׂ אֶת שְׂאֵהֶבָה נְפֹשִׁי
נִמְשַׁכֶּת אֶל לֶחֶם אוֹר.

תַּעֲנוּג כָּאֵב הַגְּעוּעַ
אוֹכֵל אוֹתִי
וְכָל שְׁאֵנִי מִתְמַעֵטֶת -
מִתְמַלֵּאת אֲנִי.

לֹא לִבְשָׁרוֹ שֶׁל הָאִישׁ אֲנִי כֹמֶה
אֶלֶּא לְפַעִימַת מִבְּטוֹ
עָלִי.
הַיְדִיעָה.

כְּמוֹ הַלְּבָנָה, פָּנֵי נְאֻכְלוֹת
בְּשׂוֹא גְאוֹת הַלֵּב,
וְחוֹזְרוֹת וּמִתְעַגְלוֹת כְּחֵלֶת שֶׁבֶת
בִּיְדִיעָתִי אֶת אֶהֱבֵת הָאוֹהֵב.

תַּעֲנוּג כָּאֵב הַגְּעוּעַ
שׁוֹרֵף אוֹתִי
הוֹרֵס אוֹתִי
מַחִיָּה אוֹתִי
מְחַדֵּשׁ אוֹתִי כְּנֶשֶׁר
גְּדוֹל רַעֲבוֹנִי מִנְּשֵׂא.

הִנֵּה, כְּבָר הַיְדַקְקֹתִי כְּלִי כְּנִימָה שֶׁל אוֹר
הַזְדַּכְּכֹתִי כְּטֶפֶה שֶׁל בְּדֹלַח
טְהוֹר
וְכָל שְׁחִסְרָה אֲנִי אוֹתְךָ
עַד דְּקִיקוֹת,
כִּי מִתְמַלֵּאת אֲנִי אֵלֶיךָ
הַשְׁתוֹקְקוֹת.

תַּעֲנוּג כָּאֵב הַגְּעוּעַ
מְאֻכֵּל אוֹתִי וְכָל שְׁאֵנִי
מִתְמַעֵטֶת
מִתְמַלֵּא אוֹרִי.

*/ שחף ויאר

(מתוך: זן ואומנות הכתיבה)

שירה היא נשק חם.
פורנוגרפיה מדיקת במלים.
למד להקשיב לגשם,
לים, לגרמי השמים.
הם עתיקים וחכמים.

למד דרכי שגעון מפלא, חשוך מרפא.
שא אותו נסתר כמו להב משנן בלב,
פרוע כמו בשם נדיר,
תקיף כמו יצר מדמם.

ואז התמכר לך לשכר מלים משחת,
למפלצות התשוקה ולצפורי השגעון
האורבות.
אהב את מקורן הקשה, הפוצע עד זוב דם,
התנחם בכנפיהן הרפות, הנעימות כשמיכה
בחרף.

כתוב!

שמש/ שירלי שמואל

בְּכֹל פְּעַם
שֶׁהִיא מִמְּנֵי בּוֹרַחַת
אֲנִי לֹא מוֹתֶרֶת וּמִיד
מְשִׁיבָה אוֹתָהּ אֵלַי חֲזָרָה !

גַּם כְּשֶׁחֲשׂוּהָ וְקוֹדֵר
לִי בַפְּנִים.
גַּם כְּשֶׁקָר וְסִגְרִיר
מְזַמְּנֶת לְתוֹכִי
פְּרָפְרִים צְבֻעוֹנִיִּים,
מְשִׁיבָה לְתוֹכִי רוּחַ
סְתוּיִת.

מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁלְּכַת-
מְשִׁירָה אֶת עָלַי,
מְשֻׁקָה וְצוֹבֵעַת,
מִיָּפָה עֲנָפִי
וּמְזַמְּינָה לְתוֹכִי
אֲבִיב צְבֻעוֹנִי
שְׂיַחַדְשׁ וְיַחַזִּיר
אֶת כָּל מָה שֶׁחָוִיר.

צלב הזהב הגדול/ שי סול

אָל הַקִּתְּדֵרְלָה נִכְנָסְתִּי אֲנִי
אָל אוֹתָהּ אַחֲזָה שֶׁל קִדְשׁ
אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּבֻרָךְ
הַקָּרִין דֶּרֶךְ חִלּוֹנוֹת זְכוּכִית צְבוּעָה
וּבְמִרְכָּז - צֶלֶב זָהָב גָּדוֹל
עֲדָרִי אֲנָשִׁים עָבְרוּ כְּאִן
בְּכֵל רַחֲבֵי הָעוֹלָם
שׁוֹאֲבִים אֶת תּוֹכוֹ שֶׁל הַצֶּלֶב.

אִךְ אֲנִי לֹא מִמֶּנּוּ שְׂאֵבְתִי קִדְשׁ
אֶלֹא מֵאוֹתָהּ הַהִבְטָחָה שֶׁקִּיָּמָה
שָׁנִים רַבּוֹת קֵדָם
בְּדֹאגָה אֵלַי.

וְעַכְשָׁו זֶהוּ תוֹרִי
לְעֵלוֹת אֶל הַנֶּעֱלָה
וְלְדַאֵג לְאוֹתָם הָאֲנָשִׁים
וּמֹתִי יְהִי רַק הַפָּרָה.

כּוּשֵׁר שִׁירִי / חגית בת-אליעזר

נְתוּנָה לַחֲסָדִיהַ
שֶׁל מְרַשַׁעַת הַהֲזַדְקָנוֹת.
הִיא תָּרָה אֶת מִפְתַּי גּוֹפִי
וְתוֹקֶפֶת בְּשִׁירוֹת

אָנֹסָה לְכַתֵּב
כְּבַחֲיִנַת כְּשִׁירוֹת

שקוף על גבי שקוף/ שרה פרבר

בְּדִיוֹק בְּגִלְל זֶה אֶת גּוֹרְמֵת לִי לְכַתֵּב שִׁירָה
מִתּוֹךְ אֵלֶם מִתְמַשֵּׁךְ
אֶת עֵדָה לְכָאֵב שְׁלִי אֲנִי עֵדָה לְכָאֵב שְׁלִי
הַנִּימִים הַדְּקִים פּוֹעֲמִים בְּקֶצֶב אֶחָד
תּוֹקֵף. תּוֹקֵף. תּוֹקֵף. תּוֹקֵף.
יוֹשְׁבוֹת וּמְקַשְׁיבוֹת לְקִרְעוֹ, אִיךְ הוּא מִתְנַתֵּק
מֵעֲצָמוֹ לְאֵט
אֲנִי לֹא מְנַסֶּה לַעֲשׂוֹת עִם זֶה מְשֵׁהוּ אֶת לֹא
נִכְנַעַת לְחִלְקֵךְ אֶחָד
בְּתַנּוּעָה כְּמַעַט רִכָּה מִמְשֻׁשׁוֹת אֶת הַקְּצוֹת
קִרְעִים קִרְעִים בְּכַפּוֹת יְדָנוֹ
אֶת שׁוֹאֲלֵת אוֹתִי מֶה אֲנִי רוֹאֶה, אֲנִי רוֹאֶה
שְׁקוּף עַל גְּבִי שְׁקוּף.

*/ שרה לניאדו

שירה אינה נכתבת בין קירות,
לא במוזיאון המשמר זכרונות,
לא בין מסגרות הסופרות נשימה.
שירה צומחת במקום שם מלים נולדות,
על אדמה שסדקה מחשבות,
בצלו של עץ המדבר ברוח,
במרחק של צפור אחת מהשקט.

דת נלמדת בחדר, שירה - תחת שמים.
דת גוזרת קצוות, שירה - פורמת מים.
דת נעטפת בטלית, שירה - ערמה מול
הרוח.

דת שומרת מלים, שירה משאירה אותן
חפשיזות
לקום באמצע, לשבר שורה
להרוות צמאוונו של הנולד.

קשהמונה הוא הרעם,
הספר - ענן
המחברת - שדה פרגים בוער
השעור מתחיל .

מינשהו פונה לדרך
משאיר מפה מאחור.

פריחה בשלכת/ פני שרי

מימי בראשית -
גם עקשו,
הפריחה באביב
השלכת בסתו
לקאורה, אחיות
שבטבע נוגדות
אה בטבע אנוש
זו את זו משלימות.
בבוא הפריחה
תתעורר התרגשות,
היא תעיר החושים
ותכריז - התחדשות!
נפלאות אדם וטבע
יד ביד יתמידו ללקת -
יפי הפריחה ויפי השלכת.

Inspiration / תות הרמס סאטורי

בְּעִיר הַגְּדוֹלָה מְהֻלְכוֹת סְפִינוֹת,
סְפִינוֹת רַבּוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים
בְּפָנִים כָּלֵל לֹא מְחִיכִים:
יָם שֶׁל עֶצֶב, גְּדוֹל.

וְאֵין כֹּל חֲדוּשׁ בַּדָּבָר.
מִקְתָּב אֶחָד גַּם, הַדְּוָר
לֹא יָבִיא כִּי אֵין עוֹבְרֵת
הַיָּד עַל פְּנֵי הַמְחַבֵּרֵת.

וְהַיּוֹם, נוֹגֶה הַיָּם וְכַחַל
וּפְרָצוּפִים רַבִּים-רַבִּים
כְּמַצְיָרִים בְּמַכְחֹל
וְאֵין פְּנֵי הָאֲנָשִׁים מְפָרְשִׁים.

בְּקַפְסָה שֶׁל עֵץ מְאֻבָּקֵת סְגוּרִים
קִלְפֵי הַנֶּפֶשׁ רְזִי הָאוּרִים,
אֲטוּמִים חֲלוּמוֹת בְּנֵי אָנוּשׁ, שְׁחָרִים
חֲלוּנוֹת הַבְּתִים.

אָבֵל פְּתָאם לְעֶרֶב, נִשְׁמְעוֹת
בְּעִיר שְׁרִיקוֹת הַסִּיסִים הַרְמוֹת
סְבִיב לְשִׂאֵי הַבְּתִים הַזְקֵנִים הָעֲצוּבִים
הָאֲבֵלִים.
זֹאת אֵין פְּנֵי הָאֲנָשִׁים מְפָרְשִׁים.

*/ שרית מנשה עזיזי

אָני לוֹמְדֵת
אֵיךְ לְבַעֹר.
עַד שְׁקִיעָה.

כְּמוֹ שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ נִבְלַעַת
בְּתוֹךְ הַיָּם.

לוֹמְדֵת
לְהַנִּים.
לְיָרֵם.
לְעֵלוֹת בְּתוֹכִי.

וְהַחֹשֶׁךְ
נִכְנָס.
בְּלִי נְקִישָׁה.
מִתְפָּרֵשׁ עַל הַגְּגוֹת.
לֹא מִבְּקֵשׁ רְשׁוֹת.
לֹא מִתְנַצֵּל.

וְאֵנִי מְבִינָה –
שְׁנֵיהֶם.
בְּתוֹכִי.
לֹא נִימְנִים לְהַפְרָדָה.
אוֹר.
וְאֶפְלָה.

ניצן/ תמרה חלוצי

בעקבות: יאנוש קורצ'אק, "בדידות הילדות"

הוא ממשש בעדינות את ידו,
עד שאגרופו מדמה לפקעת,
ועם פרישתו -
אצבעותיו כבר ענפים,
דקים ומצפים לאור.
עדין על גחוונו
הוא דוחף עצמו קדימה והלאה,
בצלילות דקות אל אדמה,
שזחר-רוח.
רגליו מכות את שרשי-כפותיו
אל יבשות חדשות, בלתי נחקרות.
אין איך להצילו מבדידותו,
מגורלו הכמוס, התלוי מעליו, הטבוע בכל
ישותו.
כמו אם
עוד נתן לראות מהצד -
איך גור האנושות פוקח את עיניו

תקוה לעתיד/ תמר דוד- כריספי

מבט אל שמים קודרים,
מועקה המועכת את הנשמה.
קולות עמומים של פיצוצים,
רגע של עצב,
זכרון רחוק- קרוב
המציף ומבעבע בגוף האדם.
רגע של לטוף,
שנמוג עם פקיחת העינים,
קרן שמש חודרת מבעד לעננים,
עוטפת את הגוף בחם,
נוטעת תקוה
לעתיד טוב יותר.

תותים/ לילך מלכה נויפלד

פת שחרית צויתי עליך לאכל,
צויתי ונענית לי,
כדי שתתחזק,
כדי שתמתק.

אני נועצת את צפוני בבשרך
בזמן שאתה שופך בי את נוזל החיים
ותותים בין ירכי הדשנות, הרכות
בשלים, אדמדמים.

תן לי תותים
לארוחת הבקר -
מיץ אדם
תשפריץ -
תותים -
ותמרר אותם על פני
בארוחת הערב -

תותים
זה מכתים.
זאת השעה שבה
כל המשרתים מתים.

בטרם נמתחו גשרים/ ענת גרי-לקריף

לאור היָרֵחַ נצְנִצָּה הטִּילָת
הַמְשִׁתְרַעַת מְעַבֵּר לַחֲלוֹן,
פְּרָשָׁה שְׁבִיל לְאֶרֶץ מִמְלַכֶת זְכוּרוֹת.

פְּעַם,
בְּטָרֵם סֶלֶק הַעֶפֶר,
בְּטָרֵם גְּשָׁרִים נִמְתָּחוּ,
הָיָה כָּאֵן גֵּן שֶׁעָשׂוּעִים.
לוֹ יְכַלְתִּי
הָיִיתִי לֹזְקַחַת אוֹתְךָ לְשֵׁם,
שֶׁתְּרַאֶה גַם אֶתָּה
כִּיצַד הַנִּדְנָדוֹת עֲפוֹת בְּרוּחַ.

עֲרוּץ הַמַּיִם הַרְדוּד לַחֲשֵׁשׁ מִסְתוֹרִין,
אֶקְלִיפְטוֹסִים אֲנִשׁוּ סוֹדוֹת יְרֻקִים
וְגִשְׁר יְרֻק נִמְתָּח,
מִתְחַתְּיו הַכְּרִיזוּ צְפֻרְדְּעֵי הַקִּיץ עַל הַגְּבוּל.
שְׁמִי הַמְּפָרֵץ הַכְּחִילוּ הָאֲדִימוּ כְּסֻדְרָם
וְיִלְדִים קִטְנִים הִלְכוּ לִישָׁן בְּזָמַן.

יֵשׁ הַמּוֹן יִלְדוֹת בְּסַפּוֹר הַזֶּה,
לוֹ יְכַלְתִּי
הָיִיתִי פּוֹתַחַת אֶת הַסֶּפֶר הַיָּשָׁן וְהַטּוֹב
וְקוֹרֵאת מִמֶּנּוּ שׁוֹב.

רגע טהור/ אייל משה לוי

כתבתי עליך
שירים בספרי
לא הסתתרת
בין האותיות.

את נגנת ושרת
מול הים הגדול.

הכל אמרת לי בברור
ואני נותרתי עם פה פעור
היית לי משב רוח מרענן.

את אשר עיני ראו בך
איש לא ראה ונשאר שלם.

את נגעת בי בנשמה
והרעדת את הילד שבי.

חפשתי לברח ממך
וקל יום חי אותך מחדש
עטפתי את חיי בגעגוע.

האור בפניה מדליק
את כל כוכבי השמים.

מנצנצים כהלומים
בקריצתך כוכב נופל.

חיוך אחד שלך
ממיס קרחון.

בחלל יושבת לבדך.

כבויה נשמת.

ומאז לא מפסיק לכתב
על אותו רגע טהור.

זיכרונות מהתיכון/ לילך ש.ז.

עוד בתיכון למדתי לברח לחדר צדי
בכדי לא להפריע לעוזרת הבית,
ולחשתי שירים.

אהבתי להתחיל בהרהור,
לודא שהתחזר עם הקפה שעל השלחן,
ולבחר במרירות הכי מתוקה.

במקום להרים קול,
הרמתי עט בקלילות.
בימים מכתמות
שמחברות למקום שבו שוכן הלב.

בחדר שקט מדבורים,
ישבנו, הגינו, ונתרנו ריקים.
היו שיאמרו שזאת מהותו של העצב,
או שמא קינתה של השכינה.

עוד כשנהגתי לשבת בבת קפה
ולקרא ספרי שירה,
מדי פעם הצצתי לטלנובלות
בהן צפתה עוזרת הבית.
שם, בין מבטי הכוכבים,
למדתי את שירת הלב.

נשימה/ ליאת מנור אפשטיין

מלים חד משמעיות נשאפות לראות,
מחלקלות לכל תא
נספגות בתודעה
מתפרקות לאותיות עתירות אנרגיה
מתחברות למלים דו משמעיות
ונפלטות לאויר

לטירה/ יפעת ברט גרוסמן

אָצְלִי בַּמַּמְלָכָה
הַצְּפוּרִים יֵצְאוּ אֵלַיךְ
וְאֶפְלַת הַשְּׁמִיכָה נִפְרָשָׁה עַל רַגְלֶיךָ
עָלֶם חוֹלוֹת רַךְ וְנִמְשָׁךְ
עֲמֻקּוֹת תְּהוֹמָה
אֵל תִּירָא!
כָּל הַדְּרָכִים מוֹבִילוֹת דְרוֹמָה
לְטִירָה.

מָה תֹאמֶר
אֵלֶי לְבָךְ
יְהִי לְלַחְמִי
וְאֲשָׁבִיעַ בְּפֶת
תְּהוֹמָה שֶׁל רַחֲמֵי
וְיוֹמֶךָ יִתְּפֹלָה
עַל מִזְבַּח יוֹמֵי
וְלֹא יִזְרַח לְךָ מִחֶרֶץ?

מָה תֹאמֶר
אִם אֲשִׁימֶךָ
שְׁבוּי טִירָתִי
וְאֲשַׁתְּךָ בְּלֹאט
לְרוֹזֹת צִמְאוֹנִי
וְחִמְךָ יִכְלֹא
אֵט לֹאט בְּחִמֵי
וְעַז הַמֵּתוֹק בּוֹ יוֹמֶרֶץ?

חוט דק של מילים / אירית וייסמן מינקוביץ

בִּיד קְמוּטָה,
אִשָּׁה לּוֹכֶדֶת אֶת יוֹמָה מֵעֵבֶר לְרַחֹב.
אֶצְבְּעוֹתֶיהָ הַשְּׂקוּפּוֹת כְּעֵינַיִם שֶׁל אֹר נֶאֱסָף,
דּוֹחֶפּוֹת עֵגְלָה עֲמוּסֵת תְּלָאוֹת.
כָּל הַסְּפוּרִים הַנְּחָבָאִים בְּצֵל.

הִיא נֶעֱצְרֶת לִיד פַּח אִשְׁפָּה יֶרֶק
יְדִיהָ מְכַתְּנוֹת אַחַר מִזֵּל שֶׁהִשְׁלָף.
שְׂרוּל חֲלָצָה, שְׂרוּךְ נֶעַל, פֶּת עֵבֶשָׁה.
הֵם יִבְנוּ אֶת קִיּוֹמָה.

יְדֵי שׁוֹפְכוֹת אֶת צְרוֹתֵי לְאִשְׁפָּה.
הִיא תּוֹפֶסֶת אוֹתָן בְּשִׁמְחָה
וְשׁוֹלַחַת לְעֵבְרֵי מִבֵּט מְבִישׁ.
לְחֵם יוֹמָה הֵם.

הַמִּבְטָ שְׁלָה נִמְתַּח לְתוֹךְ דְּפִים רִיקִים.
וְחוּט דֶּק שֶׁל מְלִים נוֹשָׂא אוֹתִי לְתוֹכָם.